

του συντόνως ὁμογενῆς ὑπῆρξε κατὰ τὰ μέρη τοῦ λόγου, δὲν ἔχομεν ἀποχρῶσαν μαρτυρίαν· ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι ἡ γλῶσσα ἐνδέχεται νὰ ἀνιχνευθῇ μέχρι τύπου, καθ' ὃν τὰ τε ὀνόματα καὶ τὰ ῥήματα ὑπῆρξαν τὰ μόνα αὐτῆς στοιχεῖα, σαφῶς ἤδη ἀπεδείχθη. Ἀκολούθως, πολλαπλασιαζομένων κατὰ μικρὸν τῶν μερῶν τοῦ λόγου ἀπὸ τῶν ἀρχικῶν τούτων — ἀπὸ τοῦ χωρισμοῦ τῶν ῥημάτων εἰς ἐνεργητικὰ καὶ παθητικὰ, — ἀπὸ ὀνόματα ἀφηρημέναι εἰς οὐσιαστικά, — ἀπὸ τὰς διακρίσεις τῶν ἐγκλίσεων, χρόνων, προσώπων, ἀριθμῶν καὶ πτώσεων — τὸν σχηματισμὸν τῶν βοηθητικῶν ῥημάτων, ἐπιθέτων, ἐπιρρήματων, ἀντωνυμιῶν, προθέσεων καὶ ἄρθρων, — ἀπὸ τὸν ἐξελιγμὸν τῶν διαφορῶν γενῶν, εἰδῶν καὶ ποικιλιῶν τῶν μερῶν τοῦ λόγου, δι' ὧν οἱ πεπολιτισμένοι λαοὶ ἐκφράζουσι τὰς λεπτοτέρας τροπολογίας τῶν νοουμένων, ἐν τούτοις πᾶσιν ὁρῶμεν μεταβολὴν ἀπὸ τοῦ ὁμογενοῦς εἰς τὸ ἑτερογενές. Παρατηρητέον δὲ ἐν παρόδῳ ὅτι, εἰς τὰς ὑποδιαίρέσεις ταύτας καὶ τὴν τελειότητα τῶν λειτουργιῶν ἐκάστης, ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ὀφείλει τὴν ὑπεροχὴν αὐτῆς ἐπὶ πασῶν τῶν λοιπῶν.

Μία ἄλλη φάσις ὑπὸ τὴν ὁποίαν δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς γλώσσης εἶναι ὁ χωρισμὸς τῶν λέξεων τῆς αὐτῆς ὡς ἑγγιστα ἐννοίας. Οἱ γραμματολόγοι ἀπεκάλυψαν πρῶτοι τὴν ἀλήθειαν τοῦ ὅτι ἐν ἀπάσαις ταῖς γλώσσαις αἱ λέξεις ἀνάγονται κατὰ γένη κοινὴν ἔχουσαι τὴν παραγωγὴν. Ἀρχικὴ τις λέξις ἐφαρμοζομένη ἀδιακρίτως ἐπὶ ἐκτεταμένης μὲν, ἀλλὰ κακῶς ὠρισμένης τάξεως ὄντων, μετ' οὐ πολὺ ὑποπίπτει εἰς τροπολογίας, δι'